

בעזרת השם יתברך אף ורק לשם שמים.

למיפרק קוב"ה ושכינתיה וישראל מגו גלותא. עיין בהרה הקדוש כי תצא דף רפ"א. בשם כל ישראל. לשון תפילת רבי חיים ויטאל. לתקון השכינה הקדושה, ולתקון כל ישראל עם השם. לשון הרמח"ל. ולעשות נחת רוח גדול להבורא יתברך ויתעלה. לשון היסוד ושורש העבודה.

מזמור לאסף לשולחן השבת

פרשת קרח התשפ"ה עלון 81

ע"פ הרמב"ן: "וכאשר תקום מן הספר תחפש באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקימו" וכן משמע בהרה הקדוש ויקרא דף נג: ד"ה ר"י נכתב על ידי קבוצת אברכים מירושלים. נשמח לקבל הארות.

לסעודה הראשונה:

אם יהיה שמח בחלקו ולא יקנא, ירויח ג' דברים

פרק טז פסוק א: ודתן ואבירם. פרש"י ומה ראה קרח לחלוק עם משה, **נתקנא** על נשיאותו של אליצפן וכו'.

זה לשון המדרש תנחומא תחילת פרשת קרח: ויקח קרח. זה שאמר הפתניב וכו' זה קרח שחלק פנגד משה ומרד, וידד מן פבוד שהיה בידו.

ואיתא בגמרא הקדושה סוטה (דף ט. למטה) שכל הנותן עיניו במה שאינו שלו, מה שמבקש אין נותנין לו, ומה שבידו נוטלין הימנו וכו', וכן מצינו בקין וקרח וכו'. ובמשנה הקדושה אבות (פרק ד משנה א) איתנהו עשיר, השמיח בחלקו, ובפרק ו' משנה ו' אחד מקניני התורה הוא השמיח בחלקו.

בעזרת השם יתברך מכאן למדנו שכאשר יש לאדם נסיון לקנא בחבירו, הבחירה בידו, אם יהיה שמח בחלקו ולא יקנא, ירויח לפחות ג' דברים: א. יחשב עשיר. ב. יזכה לקנות את התורה. ג. לא יפסיד את מה שבידו. ואם יקנא בחבירו יחשב עני, ויהיה חסר לו בקניין התורה, ויפסיד את מה שבידו.

ובעזרת השם יתברך י"ל טעם הדבר, כיון שהאמונה מביאה שפע, וכאשר מקנא בחבירו הרי הוא מגלה דעתו שאינו מאמין בהשגחה פרטית, ושכל דעביד רחמנא לטב עביד, ולכן הוא מפסיד את השפע.

ותפיל להשם יתברך ששפלה לקיים את מה שלמדנו, ויבא להתפיל דרך תחנונים ויכלב וישלח וינחם:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתפילי בכלל עמך ישראל, בלי אהוביך הקדושים קדושת, לאבד, ולהשיב אל לב שכיאת יש לאדם נסיון לקנא בחבירו, הבחירה בידו, אם יהיה שמח בחלקו ולא יקנא, ירויח ג' דברים יחשב עשיר, יזכה לקנות את התורה, ולא יפסיד את מה שבידו, ואם יקנא בחבירו יחשב עני, ויהיה חסר לו בקניין התורה, ויפסיד את מה שבידו.

צריך עבודה ולימוד פרטי

לזכות לאהבת ויראת השם ותיקון המידות

זה לשון המדרש תנחומא פרשת קרח אות ב: ויקח קרח. מה פתית למעלה מן הענין, דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצת (במדבר טו, לח) קפץ קרח ואמר למשה, אתה אומר, ונתנו על ציצת וגו', טלית שפלה תכלת, מה היא שיהא פטורה מן הציצית. אומר לו משה, תיבת בציצית. אומר לו קרח, טלית שפלה תכלת אינה פטורה עצמה, וארבעה חוטין פוטר אותה. בית מלא ספרים, מהו שתהא פטורה מן המזוזה. אומר לו: תיבת במזוזה. אומר לו: כל התורה כלה מאתים שבעים וחמש פרשיות שיש בה, בלן אין פוטרת את

הבית, ושתי פרשיות שבמזוזה פוטרות את הבית. אומר לו: דברים אלו לא נצטוו עליהם, ומלבד אתה בודאם. ע"כ. והקשה בספר אורח אפים (בהקדמה אות ד') מה הקשה קרח, הרי הטעם במצוות אלו פשוט, שעל ידן נזכרים בהשם יתברך כמו שכתוב וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' וכו', וכן במזוזה שבכל פעם שנכנס ויוצא יזכור אחדות השם וכו'.

ותירץ, ידוע שקרח היה גדול בתורה ובעל רוח הקודש, ואם כן איך נתפס במידות רעות כאלו, גאוה וכעס וכו' (כמו שכתוב בספרים אין מריבה בלי כעס)

ותירץ שקרח סבר שאדם חכם כמוהו אינו צריך לעשות מעשה פרטי לתלות חוט אחד תכלת בציצית ולקבוע שתי פרשיות אצל הפתח, בשביל הזכרון הזה, כיון שיוכל לזכור מכלל התורה שבבית, וכן כשיהיה לבוש בגד שכולו תכלת על ידי זה יזכור את כל מצוות השם, ואמר לו משה שגם בית מלא ספרים צריך תזכורת פרטית.

וחדש האורח אפים שהוא הדין **שצריך עבודה ולימוד פרטי לזכות לאהבת ויראת השם ותיקון המידות.**

ורואים שאלו העוסקים באופן מיוחד כנ"ל באים לידי שלימות אמיתית, ומי לנו גדול ממרן החתם סופר שהיה רבן של כל בני דורו ואמר על עצמו שאם יום אחד אינו לומד ספרי מוסר הוא מתקרב מעבודת השם יתברך.

עוד כתב (בהקדמה ופתיחה אות ח עמוד יז) "וכן הרב הגאון הצדיק רבי ישראל סלנטר זצ"ל העמיד כל דת הישראלי על יסוד זה" (לימוד ספרי מוסר בקביעות) ובהמשך כתב בשם תלמידי הבעש"ט "ושהוא קודם לכל הלימודים עכ"ל.

בעזרת השם יתברך מדבריו למדנו את חשיבות לימוד המוסר בקביעות בכל יום.

וזה לשון המשנה ברורה (בסימן א סעיף קטן יב) וצריך האדם לקבוע לו עת ללמוד ספרי מוסר בכל יום ויום אם מעט ואם הרבה כי הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו. ותבלין היצה"ר הוא תוכחת מאמרי חז"ל.

לימוד המוסר יהיה בשימת לב לח' דברים:

א. בקביעות חזקה מידי יום. (כפסק המשנה ברורה המובא לעיל ב) בספר שמעניין אותו. (מרן הגרי"ג אדלשטיין זצ"ל ג) לימוד קטע בעיון גדול ואמיתי, ואחר כך יחזור עליו בקול ובניגון דוקא, תמיד במגמה להכנס יותר ויותר להבנת העניין. (בעיון גדול ואמיתי: כדברי המסילת ישרים בהקדמה, וההמשך מהספר עלי שור חלק ב עמוד קע"ה אות ז) בהתפעלות. (רבי ישראל מסלנט בספר שערי אור, סימן ט סעיף ב) ה. בכונה טהורה לשם שמים. (משום כאשר ציוני השם אלוקי, ראה לשון רש"י תענית ז. ד"ה לשמה) ו. על מנת לקיים. (עיין אגרת הגר"א ז) בכל דבר שזכה ללמוד יחשוב שהדברים מכוונים אליו ולא יחשוב על אחרים. ח. אחרי כל קטע שזכה ללמוד יתפלל מקירות ליבו, בלב נשבר באמת שיזכה לקיימו.

ותפיל להשם יתברך ששפלה לקיים את מה שלמדנו, ויבא להתפיל דרך תחנונים ויכלב וישלח וינחם:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתפילי בכלל עמך ישראל, בלי אהוביך הקדושים קדושת, לאבד, ולהשיב אל לב שכיאת יש לאדם נסיון לקנא בחבירו, הבחירה בידו, אם יהיה שמח בחלקו ולא יקנא, ירויח ג' דברים יחשב עשיר, יזכה לקנות את התורה, ולא יפסיד את מה שבידו, ואם יקנא בחבירו יחשב עני, ויהיה חסר לו בקניין התורה, ויפסיד את מה שבידו.

באמת ובתמים בכל לבבי ובכל נפשי תמיד, ולקיים את כל מצותיך מעתה ועד עולם.

לסעודה השניה:

על ידי מדת הרחמנות אפשר לכפות את מדת הכעס

זה לשון זהר הקדוש פרשת קרח דף קעט. פקודא בְּתֵר דָּא, לדון בַּמַּחֲרִים נְכָסֵי לַכֹּהֵן, הֵדָא הוּא דְכֹתִיב כָּל חָרָם בְּיִשְׂרָאֵל לָךְ יְהִיָּה. וְרָזָא דָּא כָּל פֶּטֶר רָחֵם לְכָל בָּשָׂר אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לִי בָאֲדָם וּבַבְּהֵמָה. רָחֵם: בְּהִיפּוּד אֲתָנוּן כְּחוּשְׁבֹן רַמ"ח אַבְרָם דְּבֵר נֶשׁ, עֲלִיָּהּ אֲתָמֵר (חבוקוק ג ב) בְּרָגָז רָחֵם תִּזְכּוּר. בְּתֵר דְּכַעֲס בֵּר נֶשׁ, וּמַחֲרִים הָהוּא בְּעִירָא לְגַבִּיָּה, הָא שְׂרָגָא אֵל אַחֵר נָחֵשׁ, דְּאֲתָמֵר בֵּיָה, (בראשית ג יד) אָרוּר אֲתָה מִכָּל הַבְּהֵמָה, וְאִיהוּ לְשִׁמְאֵלָא דְּבֵר נֶשׁ. בְּגִין דָּא מְנִי קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, לְמִיָּהב לְכַהֲנָא, דְּאִיהוּ רַחֲמֵי בְּרָכָה, לְאֲתַפְּקִיָּא רָגָז, דְּאֲתָעֵר בְּהָהוּא בֵּר נֶשׁ מְרָה, חֲרָבָא דְּמִלְאָדָּה הַמְּוֹת, וְאֲתָעֵר יְמִינָא לְגַבִּיָּה בְּרַחֲמֵי, וְאֲתַפְּקִיָּא רוּגְזָא דְּשִׁמְאֵלָא, וְהָאִי אִיהוּ בְּרָגָז רָחֵם תִּזְכּוּר.

תרגום על פי המתוק מדבש: מצוה אחר זו - לדון בַּמַּחֲרִים נְכָסֵי לַכֹּהֵן. וְהוּא שְׁכָתוֹב כָּל חָרָם בְּיִשְׂרָאֵל לָךְ יְהִיָּה. וְסוּד וּרְמוֹ מַצוּה זו הוּא מַה שְׁכָתוֹב כָּל פֶּטֶר רָחֵם לְכָל בָּשָׂר אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לִי בָאֲדָם וּבַבְּהֵמָה, הֵנָּה רָחֵם בְּהִיפּוּד אוֹתִיּוֹת כְּחֻשְׁבּוֹן מֵאֲתִים אֲרַבְעִים וּשְׁמוֹנֶה אֵיבָרִים שֶׁבָּאֲדָם, רַחֲמִים בְּהִיפּוּד הָאוֹתִיּוֹת הוּא כַּחֲשׁוֹן רַמ"ח אַבְרֵי הָאָדָם, כִּי הָאָדָם יֵשׁ לוֹ שְׁתֵּי בַחֲנוּת רַמ"ח, הָאֶחָת בַּקְדוּשָׁה שֶׁהֵם רֹמְזִים עַל רַמ"ח אַבְרֵי אָדָם הָעֲלִיוֹן, הַשְּׁנִיָּת רַמ"ח בְּטוֹמָאָה, שֶׁהֵם סוּד חֲרָמִים שֶׁל הַסְטֵרָא אַחֲרָא שֶׁמִּתְלַבֵּשׁ בָּאָדָם, וְכַפִּי מַה שִׁיפְעוֹל וַיַּעֲשֶׂה הָאָדָם, כִּכָּה יִשְׁכּוֹן עָלָיו, אִם יַפְעוֹל בַּקְדוּשָׁה יִשְׁכּוֹן עָלָיו צַד הַיָּמִין וְהַקְדוּשָׁה בְּסוּד רַחֲמִים, וְאִם יַפְעוֹל בְּטוֹמָאָה יִשְׁכּוֹן עָלָיו צַד הַשְּׁמָאל וְהַטוֹמָאָה בְּסוּד חֲרָם. עַל הַרַמ"ח אַבְרֵים דְּקְדוּשָׁה נִאָּמֵר בְּרָגָז רָחֵם תִּזְכּוּר. אַחֲרֵי שְׁכָתוֹב אֲדָם וּמַחֲרִים אוֹתָהּ בְּהֵמָה אֵל הַסְטֵרָא אַחֲרָא, הִרִי שׁוֹרָה אֵל אַחֲרֵי, שֶׁהוּא הַס"מ שֶׁהוּא הַנֶּחֱשׁ, שֶׁנִּאָּמֵר בּוֹ אָרוּר אֲתָה מִכָּל הַבְּהֵמָה, וְהוּא לְשִׁמְאֵל הָאֲדָם. בְּשִׁבִּיל לְתַקֵּן אֶת חֲטָאוֹ פָּקֵד הַקְדוּשׁ בְּרִידָה הוּא לְתַת לַכֹּהֵן, שֶׁהוּא מַצֵּד הַרַחֲמִים וְהַבְּרָכָה, לְהַכְנִיעַ אֶת הַכֵּעַס, שְׁעוֹרֵר אוֹתוֹ הָאִישׁ מְרָה, שֶׁהִיא חֲרָבָה שֶׁל מִלְאָדָּה הַמְּוֹת דְּהִינּוּ הַס"מ, וְאִם נִתֵּן אֶת הַבְּהֵמָה לַכֹּהֵן וְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה אִזּוֹ מִתְעוֹרֵר אֵלָיו צַד הַחֲסֵד שֶׁבִּיָּמִין וְהַרַחֲמִים וְנִכְנַע הִרְגָּז שֶׁל צַד הַשְּׁמָאל, וְזֶהוּ שֶׁנֶּאֱמַר בְּרָגָז (אִם אָדָם הִיָּה בְּרוּגָז וְכַעַס) רָחֵם תִּזְכּוּר, אִם מִתְחַרֵּט וַעֲשֵׂה תִשׁוּבָה, תִּתְהַפֵּךְ מִלֵּת חֲרָמִים לְמִלֵּת תְּרַחֲמִים, וְתִשְׁרַח עָלָיו מִדַּת הַרַחֲמִים וְהַחֲסֵד.

בעזרת השם יתברך מכאן למדנו שעל ידי מדת הרחמנות אפשר לכפות את מדת הכעס. (כגון ע"י נתינת צדקה וכיוצ"ב) וְתַפְּקִל לְהַשִּׁים יְתַבָּרַךְ שְׁנוֹכָה לְקָיִים אֶת מַה שֶׁלְּמַדְנוּ, וְכִדְאִי לְהַתְּפַקֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל נִשְׁפָּר וְנִדְרָה: רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּלְּחֵנִי בְּכָל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיָּה אֱהוּבִיךָ הַקְדוּשִׁים לְהַתְּחַזֵּק בְּמִדַּת הַרַחֲמָנוּת וְעַל יְדֵי זֶה אֶזְכֶּה לְכַפּוֹת אֶת מִדַּת הַכֵּעַס, עַל יְדֵי נְתִינַת צִדְקָה וְכִיּוּצָא בָּזֶה.

איני נכנס למקום שיש בו עבודה זרה

השבוע ביום א' כ"ו סיון פ"ה (בשעה 4.00 בצהריים בערך) מרן ראש הישיבה רבי משה צדקה שליט"א יצא מחתונה בגבעת שאול, על מנת לחזור לביתו, וכשהגיע הנהג שאל אותו ראש הישיבה: אתה מחזיק סמרטפון? והנהג שתק, שאלו שוב אתה מחזיק סמרטפון? והנהג ענה כן, אמר לו ראש הישיבה אם כן איני רוצה לנסוע איתך, איני נכנס למקום שיש בו עבודה זרה. (מפי עד ראיה הרב א. ש.)

בעזרת השם יתברך יש להוסיף, שכאשר יהיו הרבה יהודים שיתעקשו לקחת רק נהגים המחזיקים סלולרי כשר על ידי ועדת הרבנים לעיניני תקשורת, וכן תזמורת וזמר לחתונות

וצלם וכו' וכל בעלי מלאכה, ודאי שזה יגרום לחיזוק עצום, וכבוד השם יתרבה בעולם בזכותם.

וְתַפְּקִל לְהַשִּׁים יְתַבָּרַךְ שְׁנוֹכָה לְקָיִים אֶת מַה שֶׁלְּמַדְנוּ, וְכִדְאִי לְהַתְּפַקֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל נִשְׁפָּר וְנִדְרָה: רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּלְּחֵנִי בְּכָל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיָּה אֱהוּבִיךָ הַקְדוּשִׁים לְהַרְבּוֹת אֶת כְּבוֹדְךָ בְּעוֹלָם.

בקשה דחופה - ספרי תורה שרויים בצער

נא להרבות בתפילות ותחנונים לרפואת רבי חיים עמוס כמוס בן פורטונה מנתניה, ועל רבי דב בן שושנה. ועל רבי ישראל בן אסתר (אזרוול) מנתיבות. תזכו למצוות.

תפילה לביטול גזירות השמד

היות ששלטון הרשעים חסרי הדעת בארץ הקודש מנסים בכל כוחם להלחם בעולם התורה, ולא זכו לדעת שהשמירה על תושבי ארץ ישראל והצלחת הלחימה היא על ידי עסק התורה וכדברי חז"ל הקדושים במסכת מכות (דף י.). אמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה, שערי ירושלים שהיו עוסקים בתורה, ואמרו חז"ל הקדושים אין כוחם של ישראל אלא בפייהם, (עיין זהר הקדוש פרשת וישלח דף קעת. ד"ה וישראל לית לון תוקפא) על כן כמה אברכים כתבו תפילה להצלת הדור מגזירות השמד.

רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּלְּחֵנִי אֶת כָּל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיָּה אֱהוּבִיךָ הַקְדוּשִׁים, לְקַבֵּל עַל עַצְמָם עוֹל תּוֹרַת בְּאֵמַת, בְּכָל יוֹם, וְתַעֲזֹרֵם לְהַגִּיד בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה בְּכָל יוֹם, יוֹמָם וּלְיָלָלָה, כַּפִּי כוֹחוֹם, לְשֵׁם שְׁמַיִם, בְּחוּשֶׁךָ גְּדוֹל וְנִמְרָץ בְּהַתְּלַבּוֹת עֲצוּם, בְּרַצִּיפּוֹת, בְּשִׁמּוּזָה, בְּקְדוּשָׁה, וְעַל מִנַּת לְקָיִים, וּבִזְכוּת זֶה תַעֲבִיר גְּזִירוֹת הַמְּבַשְׁלָה לְלִמּוּד אֶת בְּנֵי וּבָנוֹת יִשְׂרָאֵל לִימוּדִים אֲסוּרִים, וּלְקֻחוֹת אוֹתָם לְעֵבָא, (וּבְפָרֶט אֶת פְּלוֹנִיּוֹת בְּלוֹנִיּוֹת פְּלוֹנִיּוֹת) הִיוּ לֹא תַהִיָּה, שְׁחָדִי גְלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ כְּמַה קִּיכְלוּלִים גְּזִירָתִים יֵשׁ בְּגְזִירוֹת שְׁמוֹד אֵל, וְיְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שֶׁתְּבַטֵּל בְּרוּחוֹמֶיךָ הַרְבִּים אֶת הַגְּזִירוֹת הָאֵלּוּ מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְיְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שֶׁתַּעֲזוֹר לְכָל בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְדוּשִׁים שִׁיְהִיו אוֹהֲבִים, וּמַכְבִּדִים, וְיִרְאִים זֶה בָּזֶה, וְיִתְרַוּזְקוּ בְּתַכְלִית הַרְיוּזוֹק מִשְׁנָאָת זִוְיָם, וּמְבַזְזוּלְקוֹת, וּמְבַזְזֵי תַלְמִידֵי חֻכְמַיִם, וּבִזְכוּת זֶה נִזְכֶּה בְּקִרְבֵּי שִׁתְּלֵבִיר מְמִשְׁלָתָהּ וְדוֹן מִן הָאָרֶץ, וְתַגְּלָה כְּבוֹד מִלְּכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה, בְּהַתְּלַבּוֹת מִשְׁנֵי צִדְקָנוּ, וְנִזְכֶּה לְבָנִין בֵּית הַמִּבְדָּשׁ, וְלִגְאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה, בְּרִחוּמִים וּבְחֻסְדִּים גְּמוּרִים פְּעוּלָתִים וּמְקָלִים, בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

בחור יקר! קיבלת צו התיצבות? למידע, יעוץ משפטי ולעזרה טלפן עכשיו לאגודת בני הישיבות 02-31-32-140 או: 5172 *

לע"נ מרים בת עישה ע"ה לבית משפחת מסס. נהנית מהעלוך? הזכות שלך לסייע בהוצאות הדפוס, ניתן להקדיש לרפואה ולעילוי נשמת יקירך וכו' טלפן: 05484-67-992. או בנדירים פלוס קרנות פותח את ידך, קרן 253 מזמור לאסף. כדאי להניח קופה בבית ובכל יום לתרום כפי היכולת. ניתן לרכוש את הספר מזמור לאסף על מסכתות סוכה ביצה ראש השנה (כ30 לקחים ותפילות מתוך הגמרא) בטל הנ"ל, וכן תפילה לזכות להרגיש עריבות ומתיקות התורה. בבקשה להשאיר הודעה ברורה ומפורטת בתא הקולי. לשמיעת שיעורים מרתקים ומחזקים: 073-371-82-54 סיפורי צדיקים מאוד מחזקים בשלוחה 7. חיזוקים הנהגות ותפילות לבנות ישראל שלוחה 37. איך זוכים להרגיש עריבות ומתיקות התורה? שלוחה 4 שיעורים 260. 289.

החיזוק היומי באמונה ובטחון שלוחה 70.

תזכו לכל הברכות שבתורה.

פסוק ו: אף טוב נחסד ירדפוני כל ימי חיי וְשִׁבְתִּי בְּבֵית הַשֵּׁם לאורך ימים. כתב המצודות דוד: לא תבוא עלי עוד מאומה רע ואך הטוב והחסד ירדוף אחרי לבוא אלי. עכ"ל. בעזרת השם יתברך יש לפרש על פי דברי הגמרא הקדושה בברכות דף ה ע"א אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לָקִישׁ כָּל הַעוֹסֵק בְּתוֹרָה וְסוֹרֵךְ בְּדִילִין הַיָּמִינוּ, וְזֶה שֶׁכְּתוּב אָף טוֹב נְחֻסֵּד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיִּי, מְדוּעַ? מִשּׁוּם שֶׁנִּשְׁבְּתִי בְּבֵית הַשֵּׁם לְאוֹרֵךְ יָמַי, כְּלוּמַר שֶׁקִּיבַלְתִּי עָלַי לִשְׁבֹּת בְּבֵית הַשֵּׁם כֹּל יְמֵי חַיִּי וְלַעֲסוֹק בְּתוֹרָה.

(וכתב רבנו יונה בשערי תשובה שער השני אות י בשם המכילתא שאם האדם קיבל על עצמו לעשות מצוה מסויימת, מעלה עליו הכתוב כאילו עשה מיד)

וְתַפְסֵל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנוֹכָה לְקַיִים אֶת מַה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהַתְפַּלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבָלָב וְשֹׁפָר וְנִדְבָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, שְׁתַּפְּנֵנִי בְּכָל־עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְּדוּשִׁים לְקַבֵּל עָלַי עֲצָמִי בְּאֵמֶת לִשְׁבֹּת בְּבֵיתְךָ לְאוֹרֵךְ יָמַי, וְלַעֲסוֹק בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה יוֹמָם וּלְלֵילָה כָּל־הַפֶּסֶק רָגַע אֲחוּז, כֹּל יְמֵי חַיִּי, וְעַל יְדֵי זֶה הַיְסוּרִים יִהְיוּ בְּדִילִין הַמְּנִי, וְלֹא תִבּוֹא עָלַי עוֹד מֵאוֹמָה רָעָה, וְאֶךְ הַטּוֹב וְהַחֲסֵד יִרְדְּפוּ אַחֲרַי לְבֹאֵה אֵלַי, תַּמִּיד כֹּל יְמֵי חַיִּי.

רבי יעקב מליסא בעל נתיבות המשפט (בצוואתו סוף אות טז) ביאר באופן אחר וזה לשונו: "וכמאמר דוד אף טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי, שפירשו המפרשים בזה, שטוב וחסד נחשב במה שירדפוני כל ימי חיי, בכדי שיהיה שבת בבית השם לאורך ימים".

ויתכן לבאר דבריו על פי מה שכתוב בקהלת (ג טו) וְהֶאֱלָקִים יִבְקֹשׁ אֶת נַרְדָּף, ולכן כיון שרודפים אותו נחשב לטוב וחסד, שעל ידי זה יזכה לקבל סיעתא דשמיא לשבת בבית השם כל ימי חייו.

ואף על פי שלא מאחלים לאף אחד שום צער, אבל אם יש לאדם רודפים, יקבל את היסורים בשמחה, וידע שזה נחשב לטוב וחסד, שהרי שעל ידי זה יזכה לשבת בבית השם כל ימי חייו.

וְתַפְסֵל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנוֹכָה לְקַיִים אֶת מַה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהַתְפַּלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבָלָב וְשֹׁפָר וְנִדְבָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אִם תִּגְזֹר עָלַי לְטוֹבוֹתִי לִהְיוֹת נִרְדָּף כֹּל יְמֵי חַיִּי, יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, שְׁתַּפְּנֵנִי בְּכָל־עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְּדוּשִׁים לְדַלְעַת, לְאִכּוֹר, וּלְהַשִּׁיב אֶל לִבִּי שֶׁזֶה נִחְשֵׁב לְטוֹב וְחֲסֵד, שֶׁהָרִי שֶׁעַל יְדֵי זֶה אֲזַכֶּה לְקַבֵּל סִיעָתָא דְשָׁמַיָא לִשְׁבֹּת בְּבֵית הַשֵּׁם כֹּל יְמֵי חַיִּי, וְעַל יְדֵי זֶה אֲזַכֶּה לְקַבֵּל אֶת הַיְסוּרִים בְּשִׂמְחָה.

פרק כד פסוק ד: נקי כפים ובר לבב אֲשֶׁר לֹא נִשְׂא לְשׁוֹא נִפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה. **פסוק ה.** יִשָּׂא בְּרָכָה מֵאֵת הַשֵּׁם.

נקי כפים וכו' ביאר המצודות דוד מי שכפיו נקיים מממון שאינו של יושר ולבו ברור ביראת השם ולא מפחד אדם. אשר לא נשא: עד שלא נשבע בהשם לשוא ולרמות שהוא דבר המסור ללב ואין מי יכיר בו ואם כן מנע מזה מפחד המקום. ואחר כך כתוב ישא ברכה מאת השם.

כלומר מי שיש לו ג' מעלות אלו:

א. נקי מממון שאינו של יושר.

ב. הלב שלו ברור ביראת השם, ולא מחמת פחד של בני אדם.

ג. אינו נשבע לשוא ולשקר מחמת היראת שמים שלו, השם יתברך בעצמו יברך אותו.

טירחות רבות טורחים בני האדם להתברך מפי צדיקים, ואף על פי שזה דבר חשוב, כאן יש הבטחה ברורה שמי שיעשה ככל הנ"ל השם יתברך בעצמו יברך אותו.

וְתַפְסֵל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנוֹכָה לְקַיִים אֶת מַה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהַתְפַּלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבָלָב וְשֹׁפָר וְנִדְבָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, שְׁתַּפְּנֵנִי בְּכָל־עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְּדוּשִׁים לִהְיוֹת נָקִי מִמָּמוֹן שְׁאִינוֹ שֶׁל יוֹשֵׁר, וְתַעֲזָרֵנִי שְׁלִיבִי יִהְיֶה בְּרוּר בִּירְאָתְךָ וְלֹא מוֹחֶזֶת פּוֹזֵר שֶׁל בְּנֵי אָדָם, וְתִזְכְּנִי לֹא לְהַשְׁבִּיעַ לְשׁוֹא וּלְשַׁקֵּר מוֹחֶזֶת הִירָאָה שְׁמַיִם, וּבִזְכוּת זֶה אֲזַכֶּה לְעֹלָמָה תִּבְרַכְנִי.

פרק כה פסוק ה: סוד השם לִירְאָיו. בעזרת השם יתברך יש לבאר, מי שיזכה ליראת שמים יזכה להבין סודות התורה, גם עמקות התורה שבכתב ושבעל פה, וגם ספרי קבלה. (כעין דברי התפארת ישראל מדוע התורה נמשלה לכלה (כדאיתא בחז"ל) כיון שאינה מגלה את סודותיה מיד אחרי החתונה)

וְתַפְסֵל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנוֹכָה לְקַיִים אֶת מַה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהַתְפַּלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבָלָב וְשֹׁפָר וְנִדְבָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, שְׁתַּפְּנֵנִי בְּכָל־עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְּדוּשִׁים לְדַלְעַת, לְאִכּוֹר, וּלְהַשִּׁיב אֶל לִבִּי שְׁמִי שְׁלִיכָה לִירְאָה שְׁמַיִם יִזְכֶּה לְהַבִּין סוּדוֹת הַתּוֹרָה, גַּם לַעֲמֻקּוֹת הַשֵּׁם וְהַפּוֹסְקִים, וְגַם סִפְרֵי קַבָּלָה.

פסוק ט: יִרְדָּף עֲנִיִּים בְּמִשְׁפָּט וְיִלְמַד עֲנִיִּים דִּרְכּוֹ. ביאר המלבי"ם אלה שיודעים הדרך רק שיש מניעות שמעכב בעדם לעשות את הראוי כמו בקשת הצרכים ושאר סיבות יסייע אותם שילכו בדרך משפט, היינו בדרך הראוי, גם ילמד ענוים דרכו המיוחד מסוד השם ליראיו.

כלומר על ידי שהאדם זוכה לענוה, יזכה לסייעתא דשמיא בעבודת השם. (וזה לשון רבנו יונה בשערי תשובה שער א אות כז: ובעל גאווה נמסר ביד יצרו, כי אין עזר השם עמו, אחרי אשר הוא תועבת השם)

וְתַפְסֵל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנוֹכָה לְקַיִים אֶת מַה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהַתְפַּלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבָלָב וְשֹׁפָר וְנִדְבָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, שְׁתַּפְּנֵנִי בְּכָל־עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְּדוּשִׁים לַעֲזוֹה וּשְׁפֹלֶת, וְעַל יְדֵי זֶה תִּהְיֶה בְּעֶזְרִי לְסִייעָנִי בְּעֹבְדֶיךָ.

סעודה השלישית:

פרק כו פסוק ג: כִּי חֲסִדְךָ לִגְדָּה עֲנִי וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּאַמְתָּךְ. ביאר המלבי"ם: כי מבאר האמצעיים שעל ידם היה תמים במעשיו:

א. כי חסדך לגד עני, שהיה משים תמיד לגד עניו החסדים שעשה השם עמו ועי"ז עבד אותו מצד הכרת הטובה ומצד שהוא נתלה ממנו להשיג חסדיו תמיד.

ב. והתהלכתי באמתך, ע"י שהכיר האמתיות מגדולת השם ורוממותו שזה מדרגה יותר גדולה שעבד אותו מצד יראת הרוממות. עכ"ל.

מכאן משמע שעל ידי שהאדם זוכה לראות תמיד את החסדים שהשם יתברך עושה אתו יזכה לעבוד אותו מצד הכרת הטוב ומצד שהוא תלוי בו להשיג חסדיו תמיד, ואם יזכה לדרגה יותר גבוהה להכיר האמתיות מגדולת השם ורוממותו, יזכה לעבוד אותו מצד יראת הרוממות.

וְתַפְסֵל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנוֹכָה לְקַיִים אֶת מַה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהַתְפַּלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבָלָב וְשֹׁפָר וְנִדְבָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, שְׁתַּפְּנֵנִי בְּכָל־עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְּדוּשִׁים לְרֹאוֹת תַּמִּיד אֶת הַחוּסְדִּים שֶׁאֵתָּה עוֹשֶׂה עִמּוֹדִי, וְעַל יְדֵי זֶה אֲזַכֶּה לְעֹבֵד אוֹתְךָ מִצַּד הַכֶּרֶת הַטּוֹב, וּמִצַּד שְׁאֵנִי תְלוּי בְּךָ לְהַשִּׁיג חוּסְדֶיךָ תַּמִּיד, וְיְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ שְׁתַּפְּנֵנִי לְהַכִּיר הָאֱמִיתוּת מִגְּדֻלָּתְךָ וְרֹמְמוֹתְךָ, וּבִזְכוּת זֶה אֲזַכֶּה לְעֹבֵד אוֹתְךָ מִצַּד יִרְאָה הָרֹמְמוֹת.

פרק כז פסוק א: לְדוֹד הַשֵּׁם אוֹרִי וְיִשְׁעִי מִמֵּי אֵירָא הַשֵּׁם מַעֲוֹז חַיִּי מִמֵּי אֶפְחָד לְדוֹד, בִּיאר הַמַּלְבִּיִּים: בַּמְזֻמּוֹר הַזֶּה יִבָּאֵר כִּי הַהִשְׁגָּחָה נִמְשַׁכֶּת אַחֲרֵי הַדְּבָקוֹת בַּהֶשֶׁם, וְהַדְּבָק בּוֹ תִּדְבַק בּוֹ הַהִשְׁגָּחָה הַתְּמִידִית וְתִשְׁמְרָהּ מִכָּל הַפְּגָעִים וְעַל כֵּן סִמּוּךְ לְבֹו לֹא יִירָא מִשּׁוּם דְּבַר רַע, כִּי לֹא יֵאוּנָה לְצַדִּיק כָּל רַע רַק בִּרְגַע אֲשֶׁר הַפְּסִיק חוּט הַדְּבָקוֹת וְנִפְנָה מִעֲבֻדַּת הַשֵּׁם. עכ"ל. (וְעֵינִי בִּנְפֹשׁ הַחַיִּים שֶׁעַד גַּ' פֶּרֶק יב סִגּוּלַת אֵין עוֹד מַלְבָּדוֹ)

וְתִפְסַל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנֶּאֱמַר לְקָיִים אֶת מַה שֶׁלְּמַדְנִי, וְכִדְאִי לְהַתְּפַלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְלֵב זִשְׁבָּר וְנִדְרָה:

רְבוּזֵנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּפְנֵי בְּכָלֵל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְּדוּשִׁים לְדַעַת, לְכַפּוֹר, וּלְהַשִּׁיב אֶל לְבִי שֶׁהִשְׁלַחְתָּ לְמִשְׁכַּת אֲחִיר הַדְּבָקוֹת בָּךְ, וְכָל מִי שֶׁזִּכְרָה לְהוֹיֵת דְּבָק בָּךְ תִּדְבַק בּוֹ הַהִשְׁלַחְתָּ הַתְּמִידִית וְתִשְׁמְרָהּ מִכָּל הַפְּגָעִים, וְעַל כֵּן סִמּוּךְ לְבֹו לֹא יִירָא מִשּׁוּם דְּבַר רַע, כִּי לֹא יֵאוּנָה לְצַדִּיק כָּל רַע, וְרַק בִּרְגַע אֲשֶׁר הַפְּסִיק חוּט הַדְּבָקוֹת וְנִפְנָה מִעֲבֻדַּת הַשֵּׁם, אֲזִי יוֹכִילִים לֵבֵא עֲלֵיו דְּבָרִים רַעִים, וְיְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שֶׁתַּעֲזָרֵנִי לְהוֹיֵת דְּבָק בָּךְ תְּמִיד, וְעַל יְדֵי זֶה לֹא יֵאוּנָה לִי כָּל רַע.

פסוק ד: אַחַת שְׁאַלְתִּי מֵאֵת הַשֵּׁם אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ וְכו'. זֶה לִשּׁוֹן הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ בְּסוּף פֶּרֶשֶׁת אַחֲרֵי מוֹת, סוּף דָּף עַט: רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּתִיב אַחַת שְׁאַלְתִּי מֵאֵת יְיָ אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ וְכו'. וְכַאֲשֶׁן אֵינוֹן צְדִיקִיָּא, דְּכִמְה גְּנִיזוֹן עֲלָאִין טְמִירִין לְהוֹי בְּהִיּוּא עֲלֵמָא, דְּקוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשֵׁעַ בְּהוֹ בְּאֵינוֹן עֲלֵמִין, כְּמָה דְּאֻקִּימָנָא בְּנֵעַם יְיָ, וְהָא אֶתְמַר. רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר מִהֲכָא, (יִשְׁעִיָּה סד) עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים וְזֹלְתָּ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לּוֹ. יַעֲשֶׂה, תַּעֲשֶׂה מִבְּעִי לִיָּה. אֲלֹא יַעֲשֶׂה וְדֹאִי, הֵיִינוּ (יִשְׁעִיָּה לח) יוֹסִיף עַל יְמִידָה חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה. וְהֵיִינוּ הַשֶּׁלֶף עַל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וְכְּתִיב וְתִתְּפַלֵּל עַל יְיָ. וְכָלֵא חֵד.

תרגום על פי המתוק מדבש: רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּתִיב אַחַת שְׁאַלְתִּי מֵאֵת הַשֵּׁם אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ וְכו'. אֲשֶׁרִיָּהם הַצְּדִיקִים שֶׁכִּמְה גְּנִיזִים (אוֹצְרוֹת) עֲלִיוֹנִים שְׁמִירִים לָהֶם בְּאוֹתוֹ הַעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִמָּם בְּאוֹתָם הַעוֹלָמוֹת, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרְנוּ בְּנֵעַם הַשֵּׁם, וְהָרִי נִתְבָּאֵר. רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר, מִכָּאֵן (יִשְׁעִיָּה סד) עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים וְזֹלְתָּ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לּוֹ. יַעֲשֶׂה! תַּעֲשֶׂה הִנֵּה צְרִיךְ לְהוֹיֵת! אֲלֹא יַעֲשֶׂה וְדֹאִי. הֵיִינוּ יוֹסִיף עַל יְמִידָה חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה. וְהֵיִינוּ הַשֶּׁלֶף עַל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וְכְּתִיב וְתִתְּפַלֵּל עַל הַשֵּׁם. וְהַכָּל אַחֲד.

המשך לשון הזהר הקדוש: וְכַאֲשֶׁן חוֹלְקִיהוֹן דְּצְדִיקִיָּא, בְּעֲלֵמָא דִּין וּבְעֲלֵמָא דְּאֵתִי, עֲלִיִּיהוֹ כְּתִיב (תַּהֲלִים ה) וְיִשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בְּךָ לְעוֹלָם יִרְגְּנוּ וְתִסֵּף עֲלֵימֹו וְיַעֲלִצוּ בְּךָ אוֹהֲבֵי שְׁמֶךָ. וְכְּתִיב (תַּהֲלִים קמ) אֲדָ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ וְשִׁבּוּ יִשְׁרִים אֶת פְּנִיךָ. וְכְּתִיב (תַּהֲלִים ט) וְיִבְטְחוּ בְּךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא עֲזַבְתָּ דוֹרְשֶׁךָ יְיָ.

תרגום: אֲשֶׁרִי חֲלָקִים שֶׁל הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. עֲלֵיהֶם כְּתִיב וְיִשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בְּךָ לְעוֹלָם יִרְגְּנוּ וְתִסֵּף עֲלֵימֹו וְיַעֲלִצוּ בְּךָ אֹהֲבֵי שְׁמֶךָ. וְכְּתִיב אֲדָ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ וְשִׁבּוּ יִשְׁרִים אֶת פְּנִיךָ. וְכְּתִיב וְיִבְטְחוּ בְּךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא עֲזַבְתָּ דְּרָשִׁיךָ הַשֵּׁם. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

וְכַאֲשֶׁר יִזְכֶּה הָאָדָם לְהַשִּׁיב אֶל לִבּוֹ דְּבָרֵי הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ יִכַּנֵּס בּוֹ חֶשֶׁק עֲצוּם וְרַב לְהוֹיֵת צְדִיק.

וְתִפְסַל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנֶּאֱמַר לְקָיִים אֶת מַה שֶׁלְּמַדְנִי, וְכִדְאִי לְהַתְּפַלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְלֵב זִשְׁבָּר וְנִדְרָה:

רְבוּזֵנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּפְנֵי בְּכָלֵל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְּדוּשִׁים לְדַעַת, לְכַפּוֹר, וּלְהַשִּׁיב אֶל לְבִי שֶׁהִשְׁלַחְתָּ לְמִשְׁכַּת אֲחִיר הַדְּבָקוֹת בָּךְ, וְכָל מִי שֶׁזִּכְרָה לְהוֹיֵת דְּבָק בָּךְ תִּדְבַק בּוֹ הַהִשְׁלַחְתָּ הַתְּמִידִית וְתִשְׁמְרָהּ מִכָּל הַפְּגָעִים, וְעַל כֵּן סִמּוּךְ לְבֹו לֹא יִירָא מִשּׁוּם דְּבַר רַע, כִּי לֹא יֵאוּנָה לְצַדִּיק כָּל רַע, וְרַק בִּרְגַע אֲשֶׁר הַפְּסִיק חוּט הַדְּבָקוֹת וְנִפְנָה מִעֲבֻדַּת הַשֵּׁם, אֲזִי יוֹכִילִים לֵבֵא עֲלֵיו דְּבָרִים רַעִים, וְיְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שֶׁתַּעֲזָרֵנִי לְהוֹיֵת דְּבָק בָּךְ תְּמִיד, וְעַל יְדֵי זֶה לֹא יֵאוּנָה לִי כָּל רַע.

רָאִתָּה אֱלֹהִים-יָם וְזִכְרָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמִשְׁכָּנָה לּוֹ. יַעֲשֶׂה! תַּעֲשֶׂה הִנֵּה צְרִיךְ לְהוֹיֵת! אֲלֹא יַעֲשֶׂה וְדֹאִי. הֵיִינוּ יוֹסִיף עַל יְמִידָה חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה. וְהֵיִינוּ הַשֶּׁלֶף עַל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וְכְּתִיב וְתִתְּפַלֵּל עַל הַשֵּׁם. וְהַכָּל אַחֲד. אֲשֶׁרִי וְחֲלָקִים שֶׁל הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. עֲלֵיהֶם כְּתִיב וְיִשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בְּךָ לְעוֹלָם יִרְגְּנוּ וְתִסֵּף עֲלֵימֹו וְיַעֲלִצוּ בְּךָ אוֹהֲבֵי שְׁמֶךָ. וְכְּתִיב אֲדָ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ וְשִׁבּוּ יִשְׁרִים אֶת פְּנִיךָ. וְכְּתִיב וְיִבְטְחוּ בְּךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא עֲזַבְתָּ דְּרָשִׁיךָ הַשֵּׁם. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. וְעַל יְדֵי שֶׁתִּכְוִינִי לְהַשִּׁיב אֶל לִבִּי אֶת כָּל זֶה יִכַּנֵּס בּוֹ חֶשֶׁק עֲצוּם וְרַב לְהוֹיֵת צְדִיק.

פרק כח פסוק ב: בְּשׁוּעִי אֲלִיךָ. כְּתִיב הַסְּפוּרָנוּ: מִתּוֹךְ צַעַר, אַתָּה תִּרְחַם. עכ"ל. מִשְׁמַע שְׂכָאֵר מִתְּפַלְלִים מִתּוֹךְ צַעַר זֶה מַעוֹרֵר אֶת מַדַּת הַרְחָמִים וְעַל יְדֵי זֶה הַתְּפִילָה יוֹתֵר מִתְּקַבֵּלֶת, וְזוֹ נַחֲמָה גְּדוּלָה לְמִי שֶׁנִּמְצָא בְּצָרָה וְיֵשׁ לוֹ צַעַר, שֶׁאִם יִזְכֶּה לְהַתְּפַלֵּל בַּעַת הַזֹּאת יַעוֹרֵר אֶת מַדַּת הַרְחָמִים וְתִפְּלִיתוֹ תִּהְיֶה יוֹתֵר מִקּוֹבֵלֶת.

וְתִפְסַל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנֶּאֱמַר לְקָיִים אֶת מַה שֶׁלְּמַדְנִי, וְכִדְאִי לְהַתְּפַלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְלֵב זִשְׁבָּר וְנִדְרָה:

רְבוּזֵנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּפְנֵי בְּכָלֵל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְּדוּשִׁים לְדַעַת, לְכַפּוֹר, וּלְהַשִּׁיב אֶל לְבִי שֶׁכַּאֲשֶׁר מִתְּפַלְלִים מִתּוֹךְ צַעַר מַעוֹרְרִים אֶת מַדַּת הַרְחָמִים וְעַל יְדֵי זֶה הַתְּפִילָה יוֹתֵר מִתְּקַבֵּלֶת, וְזוֹ נַחֲמָה גְּדוּלָה לְמִי שֶׁנִּמְצָא בְּצָרָה וְיֵשׁ לוֹ צַעַר שֶׁאִם יִזְכֶּה לְהַתְּפַלֵּל בַּעַת הַזֹּאת יַעוֹרֵר אֶת מַדַּת הַרְחָמִים וְתִפְּלִיתוֹ תִּהְיֶה יוֹתֵר מִקּוֹבֵלֶת.

פרק כט פסוק ד: קוֹל הַשֵּׁם בְּפֶנֶח. פֶּרֶשׁ"י: בַּשֵּׁת מִתֵּן תוֹרָה צִמְצָם אֶת קוֹלוֹ לְפִי כַּחַן שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר וְכו'. עכ"ל.

הַיּוֹת שֶׁהִגְמֵרָא הַקְּדוּשָׁה בְּסוּטָה (יֵד ע"א) דּוֹרֶשֶׁת אַחֲרֵי הַשֵּׁם אֲלוֹקִיכֶם תִּלְכוּ, מַה הוּא וְכו' אֵף אַתָּה וְכו', צְרִיךְ לִלְמוֹד וּלְעִשׂוֹת כְּפִי הַנְּהַגְתּוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּלְלַמֵּד אֶת הַיְלָדִים וְהַתְּלִמִּידִים רַק כְּפִי כוּחַן, וְכֵן אוֹמֵר שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ בַּקְּהֶלֶת (פ"ט פ"י) כָּל אִשָּׁר תִּמְצָא יָדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַד עֲשֵׂה.

וְתִפְסַל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנֶּאֱמַר לְקָיִים אֶת מַה שֶׁלְּמַדְנִי, וְכִדְאִי לְהַתְּפַלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְלֵב זִשְׁבָּר וְנִדְרָה:

רְבוּזֵנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּפְנֵי בְּכָלֵל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְּדוּשִׁים לְלַמֵּד אֶת הַיְלָדִים וְהַתְּלִמִּידִים רַק כְּפִי כוּחַן, וְכִדְבָרֵי שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ כָּל אִשָּׁר תִּמְצָא יָדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַד עֲשֵׂה.

קוֹל הַשֵּׁם בְּהֶדֶר. כְּתִיב הַסְּפוּרָנוּ: מִדְּבַר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ. (דְּבָרִים ה כג) קוֹל אֲלוֹקִים חַיִּים מִדְּבַר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ) לֹא זָכִיתִי לְהַבִּין מַה הַפְּסוּק בֹּא לִלְמַדְנִי.

פרק ל פסוק ג: שְׁוֹעִתִי אֲלִיךָ וְתִרְפָּאֲנִי: פֶּרֶשׁ"י הִיא סְלִיחַת עוֹנוֹן כְּמוֹ וְשִׁב וּרְפָא לוֹ (יִשְׁעִיָּה ו) עכ"ל. בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יֵשׁ לְפֶרֶשׁ בְּדֶרֶךְ רִמּוֹ עַל פִּי דְּבָרֵי הַגְּמֵרָא הַקְּדוּשָׁה בִּשְׁבַת (נָה ע"א) אִמַּר רַב אֲמִי אֵין מִיתָה בְּלֹא חֲטָא וְאֵין יִסּוּרִין בְּלֹא עוֹן, כִּיּוֹן שֶׁהָאָדָם הַתִּרְחַק מִהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי הָעוֹן קִיבֵל יִסּוּרִים, וְאַחֲרֵי שִׁיעֲשָׂה תְּשׁוּבָה אֲמִיתִית הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִסְלַח לוֹ וְיִהְיֶה לוֹ רְפוּאָה שְׁלִימָה, וְזֶה שֶׁאוֹמֵר רִשְׁ"י וְתִרְפָּאֲנִי הִיא סְלִיחַת הָעוֹן.

וְתִפְסַל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנֶּאֱמַר לְקָיִים אֶת מַה שֶׁלְּמַדְנִי, וְכִדְאִי לְהַתְּפַלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְלֵב זִשְׁבָּר וְנִדְרָה:

רְבוּזֵנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּפְנֵי בְּכָלֵל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנִיךָ אֱהוּבִיךָ הַקְּדוּשִׁים לְדַעַת, לְכַפּוֹר, וּלְהַשִּׁיב אֶל לְבִי שֶׁהִגְמֵרָא הַקְּדוּשָׁה אִמַּר רַב אֲמִי אֵין מִיתָה בְּלֹא חֲטָא וְאֵין יִסּוּרִין בְּלֹא עוֹן, כִּיּוֹן שֶׁהָאָדָם הַתִּרְחַק מִמֶּךָ עַל יְדֵי הָעוֹן קִיבֵל יִסּוּרִים, וְאַחֲרֵי שִׁיעֲשָׂה תְּשׁוּבָה אֶתָּה תִּסְלַח לוֹ וְיִהְיֶה לוֹ רְפוּאָה שְׁלִימָה, וְעַל יְדֵי זֶה אֲזַכֶּה לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה אֲמִיתִית וּשְׁלִימָה וּבִזְכוּת זֶה תִּרְפָּא אוֹתִי רְפוּאָה שְׁלִימָה.